

A második üzenet

Oka van annak, hogy másodszor is üzenhetek a cseresznye fa tejéről. Megint érik, és most is fönt mászkálok.

Volt alkalmam elmondani már, a mi kertünkben minden kalendáriumi rend szerint van. Hadd kezdjem most avval, ami harmadszorra is csodót mondott. Harminckét évvel ezelőtt jártunk Dubrovnikban, onnan hoztam fél marék ciprusmagot. Elvettem, kikelt, és szépen növegett. Elhittem azt is, amit a Biblia mond. Olyan jó fa, Noé apánk állítólag ebből rakta össze a bárkáját. Négyet ültettem kertünk elejére, baj csak akkor történt, amikor mínusz 27 fok alá süllyedt a hőmérséklet. Tíz méter körül járt már akkor mindegyik, akár a gyertyaszál, és állva pusztult valamennyi. Másodsorra is szereztem magot, azt is elvettem, abból is nőtték tíz méter körüliek, de a kalendáriumi egyik tél azokkal is elbánt. Harmadsorra Görögországból hoztam magot, azt is földbe tettem. Mindjárt el is neveztem Akropolisznak a kertet. Ki is kelt belőle néhány, de a fagyot se várta meg. Ebből akárki megállapíthatja egyrészt azt, hogy Noé nem a mi vidékünkön kezdte a bárképítést, másrészt azt is, hogy a ciprus nem a legjobb fa. Hamar korhad.

Nagyon jól termi földünk a gazokat, mentségemre jön minden tavaszon a cseresznye. Amikor lenn már nem látszom ki a dudvából, fölmehetek a fára. És akár fönn is maradhatnék, egészen őszig, szépen, sorban. Valami mindig érik.

Korszakos gondolatok teremnek a cseresznyefán, sajnálom is azokat, akik erről lemaradnak. Fejben van még gyerekkorunk nyelvtörő mondókája? Répa, retek, mogoró, korán reggel ritkán rikkant a rigó. Evvel gyakoroltattak nagyanyáink is már bennünket, és ezt vetjük be mi is, unokáink gyermekeinél is. Csakhogy ez nem igaz! Itt van a rigó a fejem fölött, és nem is rikkant, de rikkolozik. A hangjáról ismerem meg, hajnali derengés előtt már ébresztőt fúj a panelházak között is. Kakaspótléknak is mondogatom, mert kakas éppen nincs már.

Imádom az összes madárfüttyöt, de a fekete rigókat hadát cseresznyeéréskor kitalánám. Fölrakhatom a sasmadár-imitációt is, rá se ránt. A szőrös bundadarabot is oda köthetem az ágra, amiről azt kellene gondolnia, hogy macska, de nem gondolja, csak zabál. Tekergő csodárral is próbálkozom minden évben, azt meg kígyónak kellene néznie. Minden madár irtózik a kígyótól, hasznát annak se látom.

Kitanultak ezek a mai rigók mindenféle fíjkát már. Pörgő-forgó propellerből is akkora a választék, elsorolnom is nehéz lenne, de a rigó nem enged a társbérletből. Ha mindig megenné azt a cseresznyét, amibe belekóstolt, nem sajnálnám, de csak belevág, és ugrik a másikra. És ami a legfontosabb, engem se hajlandó elfogadni madárijesztőnek. Nemcsak egyedül jön, de zsinatot is itt tartanak.

Elvileg tehát madárpárti vagyok változatlanul. Biciklizés közben látom, valamelyik fészekből kipottyant egy rigófiók, és azonnal ott támadt egy mocskos macska. És ott csatároz a kicsi rigó anyja is, akkora harci elszárással, kénytelen eloldalogni a veszedelem. Megnyugszik a lelkem, csak itt fönn jut eszembe, mekkora nagy marha vagyok én. A macskát is imitálom kell, mert az eleven nem jön föl a fára.

Harsog még a világ a madárinfluenzától. A rigó is madár. Csak remélem, egy kosztion vele, cseresznyére nem terjed a vírus.

H. D.

Orchideacsodák a fűvészkertben

Növénykülönlegességeket csodáltak a látogatók a szegedi botanikus kertben, a pünkösdi fűvészkertésznapon.

Olyan orchideákat is láthattak az érdeklődők a fűvészkertben, melyeket a szabad természet körülményei között ember sosem. Lévé: mesterségesen létrehozott hibridék. Rovarfogó növényeket is bemutatott Németh Anikó, a botanikus kert munkatársa.

A kancsóka, egy jellegzetes hűsevő növény, emésztőnedveivel föloldják a kancsó alakú rovarfogó szervbe hullott élőlényt. A Vénusz légycsapója szintén rovarfogó. Ha levelén ott mászkál az ízeltlábú, a levél két fele összezárul. Rovarokra azért van szükségük e a növényeknek, mert eredeti termőhelyükön tápanyagszegény a talaj. Kaktuszokat, bambuszokat, pálmákat szintén megcsodálhattak az érdeklődők.

Gyönyörű színekben pompáznak az orchideák

Fotó: Frank Yvette

Guinness-rekord egy rákbeteg kislány álmából

10800 szegedi tenyéryom

Világrekordot állítottak fel a szegediek – kéznyomatokból

Fotó: Schmidt Andrea

Hetven liter festéket használtak el a szegediek szombaton, hogy tenyéryomataikkal kiszínezzék egy 360 négyzetméteres rajzot. Hét óra alatt el is készült a mű, mely már önmagában is Guinness-rekord lenne, ám egy országos akció része, melynek végén ötször ekkora alkotás áll majd össze.

Guinness-rekordkísérlet részesei voltak szombaton a szegediek: a világ legnagyobb, kézzel festett képének egyötödét készítették el hét óra leforgása alatt. A Tegyük Együtt a Gyermekekért programban megrendezett, szociális célú rekordkísérletben öt nagyváros – Debrecen, Szombathely, Pécs, Szeged és Budapest – vett részt. Egy tízéves rákbeteg sármelléki kislány, Varga Krisztina rajzát osztották fel öt részre, majd darabonként 360 négyzetméteresre nagyították. Ezeket a részleteket festették be a városok lakói festékes kéznyomataikkal.

Az első kéznyomatok délelőtt

tíz órakor kerültek a szegedi sportszarnok küzdőterének majdnem teljes felületét elfoglaló lapra. Egy órával később Kozma József alpolgármester, Bartyik Katalin, a szegedi gyermek-klinika és gyermek-egészségügyi központ onkológiai szakorvosa, Dudás Gyula távgyalogló és Kiss Beáta, az akciót támogató Danone Kft. képviselője is beleszótta kezét egy-egy festékkel átitatott szivacsba, hogy aztán a rajzra tenyerelve hozzájáruljanak a rekord megdöntéséhez.

A legtöbben családi programként kezelték a rekordkísérletet. Szülők és gyerekeik együtt jöttek el a sportszarnokba, és nem csak a kicsik élvezték, hogy festékes kézzel nyomdázhatnak. Az egyik lelkes anyuka Nagy Nóra volt: ő párával és négy és fél éves Eszter lányával nagyokat nevetve hatalmas felületet színezték ki tenyerével.

Ferenzi Gábor két éves Gréta lányával „dolgozott” egy képrészleten. Mint mindenkinek, nekik

is hozteszek mutatták, hova kell merőlegesen, és hova függőlegesen nyomni a kezüket, bár Gréta leginkább csak maszatolt. – Kicsit még meg van lepődve – mosolygott rajta az apuka.

Az egyik legfiatalabb rekorder is édesapjával érkezett. A két és fél hónapos Becsei Hunor kezét is befestették, hiszen a szivacsok egészségre ártalmatlan anyaggal voltak átitatva. Az apró tenyéryom szintén a rekord részévé vált.

Fél órával a rekordkísérlet lezárása előtt már csak egy kis folt maradt fehéren a hatalmas képen. Több mint ötszázan – köztük a rekordkísérlettel egy időben zajló úszóverseny résztvevői – helyezték el a hatalmas rajzon kéznyomataikat, összesen tízezer-nyolcszázát. Ezzel a szegediek világrekordot állítottak fel. Mindehhez 70 liter festéket, nyolcszáz guriga papírtörölközőt, valamint több száz flakon folyékony szappant és nedves törölkendőt használtak el.

Az utolsó kéznyomot sorsolás alapján a Rókusi Általános Iskola 11 éves diákja, Kneip Anna helyezte el a rajzon. Az elkészült alkotást Budapestre szállították, ahol – miután a hét végén elkészül a kép ötödik része – a városligeti tó medrében összeillesztik a többi darabbal.

TIMÁR KRISZTA

AZ ÉRINTÉS NAPJA

A rekordkísérlet célja, hogy felhívják a figyelmet a daganatos gyermekek helyzetére. Ezért választották éppen egy beteg gyerek rajzát hozzá, mely legszebb álmát ábrázolja. Magyarországon mintegy 2000 gyermek szenved daganatos betegségekből. Az ő rehabilitációjukat segíti immár ötödik éve a Danone Kft. által indított Tegyük Együtt a Gyermekekért program, melyből a Szegedi Tudományegyetem Gyermekklinika és Gyermek-egészségügyi Központja minden évben több millió forinttal részesül.

Dzsessz helyett a slágerzenét választotta

Emilio: Egyszerű zenész vagyok

Emilio külföldön már jegyzett zenész volt, amikor Magyarországon is megpróbált lemezt kiadni. Hét éven át azonban hiába kilincsel a kiadóknál – szerinte roma és zsidó származása miatt. Pedig nem is a jazz-műfajjal próbálkozott, hiszen tudta, azzal itt sosem lehet sikeres. A pop végül meghozta számára az elismerést.

Három évvel ezelőtt egy addig teljesen ismeretlen énekes robbant be a magyar popéletbe. Emilio ekkor külföldön már régóta ismert és elismert művész volt. Többek között megválasztották az év jazz-zenészáéneke, szájdoboló technikájának pedig csodájára jártak. Itthon azonban ismét bizonyítani kellett. És bár stílus váltott, és a populárisabb slágerzenélelét választotta itthoni bemutatkozásul, igényes dalaival hamar megkedvelte magát a közönséggel, így ma már két sikeres albumot tudhat maga mögött.

Emilio szerint – bármennyire is úgy tűnik – nem kellett kompromisszumot kötnie. – Ez is én vagyok – mondta. – A dobos Jelinek Emil ismertem meg annak idején Európa, de amit most csinálok itthon, a zongorázás és az ének is nagyon közel áll hozzám. Tisztaban voltam vele, hogy harcolnom kell majd a saját hazámban azért, hogy elismerjenek, és igazam is lett: hét évet vártam az első lemezemre. De megjelent, és nem azért, mert lejjebb adtam volna a színvonalból. Az viszont valóban tény, hogy jazz-zenészként va-

lószerűleg sosem tudtam volna Magyarországon olyan sikeres lenni, mint így.

A zenész-énekes úgy gondolja, abban, hogy majd egy évtizeden keresztül hiába kilincsel a lemezkiadóknál, származása is szerepet játszott. – Zsidó és cigány véremre büszke vagyok, akkoriban azonban ez még nem volt jó pont – fogalmazott. – Viszont így legalább én lehettem az úttörő: elsőként adhattam ki úgy lemezt, hogy azt nem faji dolgokkal reklámoztam, mint például a Fekete Vonat tagjai, akik nyíltan roma zenészként kerültek be a köztudatba.

Bár popzenészként is igyekszik „igényes” zenét játszani, Emilio azt mondja, nincs ebben semmiféle népevelő szándék. – Nem vagyok pedagógus, csak egyszerű zenész ember, aki az érzéseit és mondanivalóját át akarja adni az embereknek. De örülök neki, ha észreveszik, hogy ez más, mint a többi, mert tényleg eléggé elfajult a magyar zenei élet. Egyáltalán nem tartom például zenének a technót, ami most nagy divat. Hiszen csak benyomnak egy gombot, és már szól is a zaj.

Emilio egyetlen dologtól nem szakadt el teljesen, melyben korábban világhírű volt: a szájdobolástól. Ezt is azonban igyekszik egyre inkább háttérbe szorítani. Második lemezén az előzőhöz képest már jóval kevesebbet mutat ebből a hazánkban méltatlanul kevésbé ismert technikából, helyette azonban azt ígéri, a következőn lesz majd valami más.

– Rengeteg olyan zenét hallgatom, mely saj-

Emilio

Fotó: Schmidt Andrea

nos a magyar zenei fül számára még szokatlan és idegen. Ezeket én útmutatásként fogom fel. Kutatom, mit lehetne átültetni, és ezzel meggyökeresíteni hazánkban. Szóval lesz itt még meglepetés, ezt megígérhetem.

T. K.